

D'ARAID'AQUI MARIA PALAU

I si tornéssim a observar?

Javier Garcés sap que una obra d'art que no explora el sentiment tràgic de la vida no té cap raó de ser

Joan Miró s'estava hores i hores observant sol i en silenci la cosa més petita del món; per exemple, un insecte. Així començava la seva aventura artística: amb la curiositat ben desperta per escrutar la natura. Han perdut els artistes d'avui aquesta capacitat d'observació—pacient, gairebé maniaca—de la realitat? Les obres sensacionalistes i vulgars, sense cap fondària, sense cor i més i tot sense ànima, delaten totes les seves carències i, en especial, aquesta manca d'interès per sondejar i per entendre el món. Són obres que no estimulen sinó que atrofen la imaginació de l'espectador. Es burlen descaradament de la seva sensibilitat. Per sort, no tots els artistes han trencat aquesta màgia de l'art. Una minoria dissident segueix creient que de la creació artística n'ha d'emanar un sentiment tràgic de la vida que no es revela tot d'una. Requereix un sobreexforç i, sobretot, molta, moltíssima paciència.

En la soledat del seu taller, una antiga fusteria abandonada de la Bisbal d'Empordà, Javier Garcés (Saragossa, 1959) esculpeix cossos i coses que escodrina obsessivament com a manifestacions de la naturalesa amb l'anhel de capturar-ne l'essència del seu misteriós poder.

31
CULTURA
18.10.2013

Amb premi

Javier Garcés va guanyar el Premi d'Escultura 2012 que atorga la Fundació Vila Casas. L'exposició a Can Framis, comissariada per Glòria Bosch, és una recompensa al seu sòlid projecte artístic.

L'estil hiperrealista de les seves escultures és una cortina de fum, sense desmerèixer el seu virtuosisme tècnic: a Garcés no li interessien per res les aparences dels cossos i de les coses sinó allò més enigmàtic que oculten l'interior de les seves formes. Com Brancusi, que no era un ocell el que volia esculpir sinó el seu vol.

Garcés agafa de models la gent del seu entorn més pròxim i els objectes i les eines que té més a prop al seu estudi, el seu espai de pensament i de treball. Els seus models són els cossos i les coses que necessita i que estima i que, per tant, desitja conèixer millor per relacionar-s'hi millor. Ell mateix és sovint el cos i la cosa que examina en les seves escultures. S'autoretrata amb un gest de molta honestat i sinceritat, insòlita en un món de tanta saviesa grandiloqüent i de tanta buidor intel·lectual, ja que en lloc d'enaltir el seu ego artístic prefereix mostrar el seu patiment, els seus dubtes i inseguretats. Garcés entén l'art com un ofici molt seriós, terriblement complex, i com una conquesta de coneixements que es trenen amb més fracassos que èxits.

Ens calen actituds artístiques com la seva. Ens calen exposicions com la que ell ara, i fins al 15 de desembre, presenta al museu de pintura contemporània Can Framis de Barcelona. Ens cal coratge per entendre i assumir el que som. I per rebutjar tot aquest maleït soroll que fins i tot ha arribat a tergiversar la missió de l'art. *

Javier Garcés, a la mostra *Els cossos i les coses*, a Can Framis QUIM PUIG

Art